

ט ספה מו מיקרא רר יחון. י מיקרא ררב פשא מגלה לא. כ בריכתא בצה יו וערבין מ. ל פרבי דפליג אתין רשיי ותוספת שם ותקב"ם בקרא ח מהלכות תפלה.

והקרבתם, עד סוף פסקא: ז. (יא) כליל יום טוב (יב) מקדשין על הין (יג) ואין אומרים זמן: הגה ואומרים בתפלה ובקדוש זמן תרוננו, כמו ביום טוב ראשון (מהרי"ל ומנהגים): ח. 'מפטיירין ביום שביעי ונדבר דוד, וביום שמיני עוד היום בנב לעמוד: ט. 'שבת שתל בהל המועד, ערבית שחרית ומנחה * מתפלל כדרכו של שבת ואומר יעלה ויבא בעבודתה, ובמוסף אומר סדר מוסף יום הל המועד, אלא שמזכיר של שבת ואומר ותהן לנו את יום המנוח הזה ויום תג המנוח הזה, וכן אומר את מוספי יום המנוח הזה תג המנוח הזה ותחתם מקדש השבת 'וישראל ותזמנים, (יד) ומפטיירין (ו) היתה עלי: הגה (טז) ואין מזכירין בכרפת ההפטרע לפסח לא באמצע (טז) ולא (ז) בתחמה (י) ונהגין לומר שיר השירים (יז) בשבת של הל המועד. ואם תל שבת ביום טוב האחרון אומרים אותו באותו שבת, וכן הדין בסכות עם קהלת. ונהגין לומר רות בשבועות (אבודים). (יט) והעם נהגו (כ) שלא לברך עליהם על מקרא מגלה ולא על מקרא פתוכים:

שערי תשובה

דף לח שטוב שאין אומרים מקרא ק"ש: ה. האחרון. עין באר היטב. וצ"ח בשרית חות ואיר סימן רכה במה שנהגים האשכנזים שאין לומר אפן בשביעי של פסח, ואומרים בדרך מליצה, חסר את אפן מרובותיו, וכתב שאין להזכיר אחר המנהג, ויש ספק לברך כמה שאמרו בסנהדרין דביל שביעי של פסח בקשו מלאכי השבת לומר שירה, אמר הקדוש ברוך הוא מעשי ידי טובעים כר, עין שם. וצ"ח שם מה שקתב על דברי החוטפות בערבין דף י בענין החיות אשריו כר, עין שם. ויש לנהג בפסח השירה באחרון של פסח בחרו גרים ואבדו כר, וצ"ח וקחם להפסיק בתבת חסידן ולהמחין בתבות נחית בחסדך ער שאמרו החנן פתקתם בשאר החסידן, ומשנה היא, כי פאן צריך לומר בדבור אחד כל החסיד דהינו גם תבות נחית בחסדך המקשר למעלה אל ובני ורע חסידך כמובן: ו מתפלל כדרכו, וכתב בברי יוסף בשם מהר"י מולכו, אם תתם בשחרית שבת ואל המועד מקדש השבת וישראל וזמנים אין צריך לחזור, ואם תתם וישראל ותזמנים לא יתיר שבת לא יצא, ואם תתם כפי דבור חזר ואמר מקדש השבת יצא. וכתב בברי יוסף, שאם בקרי מוסף התפלל מוסף שבת לחוד לא יצא. וצ"ח במים רבים סימן מב לענין אם בשבת ראש

באר היטב

(ו) האחרון. פרוש בשביעי. מילה בשמיני אומרים יום ליפשה, מה שאין פן בשאר ימים טובים ואין אומרים יום ליפשה אלא אם פן הל בשבת, לברש סימן תקפו ומנהגים. ואם תל יום שביעי בשבת אומרים ביוצר הפיוטים של שבת הל המועד, מפני שאומרים שיר השירים באותו יום, ויום ליפשה אומרים קדם שירה חדשה, ואם תל יום אחרון בשבת אומרים יצר של שבת הל המועד, וקחפסין בשמונה עשרה לומר הפיוט של יום שביעי, ואם יש בו מילה אומרים יום ליפשה קדם שירה חדשה, עין מגן אברהם: (ז) היתה. כי תחית המתים היא בניסן ונגו ונגו בתשרי על פן מפטיירין בניסן העצמות הקבשות וכתשרי ביום בא וגו, טר: (ח) בתחמה. רק חותם מקדש השבת, אבל בשבת הל המועד של סכות מסים ותזמנים, משום ההלוקים במוסף חמיר טפי, מגן אברהם. והבי"ח נתן טעם, דהל המועד סכות אומרים הלל ואינו דומה לראש חדש: (ט) שלא. וכן הספנת האחרונים. וסם השי"ל כל המקור על

חדש התפלל של שבת לחוד, עין שם. ואם התפלל תפלת מוסף של הל המועד ולא חזר, וכן אם התפלל בשבת הל המועד מוסף שבת לבד ואמר יעלה ויבא בעבודה לא מהני פיון, שלא חזר מוסף הל המועד, פן כתוב בברי יוסף, אף תבנה לגיזה במחויק ברכה סימן רסח וביא דברי הרמ"ע באלפסי חטא, והאר"י ומסין דבאלו השתים שחתם בשבת אף שלא חזר באמצע וכן בלא חזר מוסף הל המועד ואמר יעלה ויבא אינו חזר, עין שם. וצ"ח בגמ' ורדים קלל ד סימן יט ובפרח שישן סימן ג וסימן ד מדינים אלו: ו שלא לברך. עין באר היטב. וצ"ח בשרית רמ"א סימן לה האר"י

באר הגולה

הפרי מגדים גם ביום טוב, אם קרא ביום ראשון פרשת שור לפה לא יקרא ביום שני פרשת משכו עדילג: ט * מתפלל כדרכו. וכתב בברי יוסף בשם מהר"י מולכו, אם תתם בשחרית שבת ואל המועד מקדש השבת וישראל ותזמנים, אין צריך לחזור, ואם תתם וישראל ותזמנים לא יתיר שבת לא יצא, ואם תתם כפי דבור חזר ואמר מקדש השבת יצא, וכתב בברי יוסף שאם בסדר מוסף התפלל מוסף שבת לחוד לא יצא:

משנה ברורה

ויום הכפורים נשלם מנתן הקרואים קדם שקורא מפטייר, ועל פן אומרים תתך קדיש: ז (יא) כליל יום טוב האחרון. בין בשביעי בין בשמיני: (יב) מקדשין על הין. ורצה לומר, (ט) בבית הנכנסת, ונבנתו, דאף דבשני לילות הראשונים אין מקדשין בבית הנכנסת, והטעם, לפי שאין לך עני ישראל שאין לו ארבע כוסות, מה שאין פן הקא לא שרף זה: (יג) ואין אומרים זמן. דהינו שהתנינו, שאינו רגל בפני עצמו כמו שמיני עצרת של התג. מילה בשתל בשביעי של

פסח או בשמיני, (ו) אומרים יום ליפשה נהפכו מצולים קדם גאל ישראל, ונאם תל בשבת, אומרים קדם שירה חדשה, משום שאז נוהגין לומר הפיוט של פרח דודי קדם גאל ישראל, מה שאין פן בשאר יום טוב דאין אומרים יום ליפשה מחמת מילה (ט) אלא אם פן בשתלו בשבת, ומגן אברהם בשם הלכות. עוד כתב, דאם תל יום שביעי בשבת אומרים ביוצר הפיוטים של שבת הל המועד, מפני שאז אומרים שיר השירים באותו יום, והפיוטים של שבת הל המועד מסודים על שיר השירים, ואם תל יום אחרון בשבת אומרים ביוצר הפיוטים של שבת הל המועד, ובשמונה עשרה מהפסין ואומרים הפיוט של יום שביעי: ט (יד) ומפטיירין היתה עלי. האמורה לענין תחית המתים. והטעם, כי תחית המתים היא בניסן וגוג ונגו בתשרי, על פן מפטיירין בניסן העצמות היבשות וכתשרי ביום בוא וגו וטר: (טו) ואין מזכירין וכו'. דבשבת שתל בהל המועד פסח (ט) אין הפטרה באה אלא בשביל שבת בלכד, שהרי אין מפטיירין בפניא בשאר ימי הל המועד, לפיכך אומרים ברכת הפטרה כמו בשאר שבתות השנה: (טז) ולא בתחמה. דהינו, שאינו תחתם רק מקדש השבת. וכתבו האחרונים, דבשבת הל המועד סכות מסים מקדש השבת וישראל ותזמנים, (טז) וכן מזכיר של סכות באמצע הברכה כמו ביום טוב ראשון של סכות, והטעם, שכל יום ויום מהל המועד סכות הוא כמועד בפני עצמו משום דתלוקין בקרבנות המוספין: (יז) ונהגין לומר שיר השירים וכו'. מפני שמפוש בו ענין יציאת מצרים, ובסכות קהלת, מפני שהם ימי שמחה, וכתב בקהלת ולשמחה מה זו עשה, ורות בשבועות, דאיתא בילקוט רות, מה ענין רות אצל עצרת, שנקראת בזמן מתן תורה, ללמדך שלא נתנה תורה אלא על ידי יסורין ועני וכו'. ונהגו לקרואה ביום שני: (יח) בשבת של הל המועד. מפני שהפיוטים של אותו שבת מסודים על שיר השירים, וכו"ל: (יט) והעם נהגו וכו'. וכן הסכים הש"י, ומגן אברהם הסכים עם אותן הפוסקים המצריכין לברך על כלם חוץ מקהלת. והג"א בבאורו כתב דאף על קהלת יש לברך, ולכן הנהגו לברך על כל פנים (י) כשכתובתן על קלה, בודאי אין לחמות בידו. יום טוב שתל בשבת, אומרים במנחה ואין תפלות וקורין בסדר השבוע:

שער הציון

ז (ט) ונגר"א: (י) שאז קנה קריעת ים סוף: (יא) וזא אומרים יום ליפשה ופרי מגדים: (יב) ופוסקים: (יג) פן מצד הפרי מגדים בסוף דבריו: (יד) כי מדרכי משה משמע דדעתי שיש לברך, ואלו לפי מה שכתב בתשובתי הנהיגה סג"מ וכו'. לפי טעם האחרון שילו משמע דכתובים על קלה בספר תורה יש לברך:

לוח עמוד הרומי: יום ב א שבט תשסו - יום ג ו שבט תשעא - יום ד יא שבט תשעו - יום ה יז כסלו תשסא - יום ו כג חשוון תשסו